

Arrest

nr. 112 360 van 21 oktober maand 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 12 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 15 november 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 11 december 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden door de Raad bevestigd bij arresten nrs. 102.896 en 102.897 van 15 mei 2013.

1.2. Op 3 januari 2013 werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) betekend.

1.3. Op 7 september 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers werd hiervan in kennis gesteld op 19 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds november 2011 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van getuigschriften van de cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlands leren en spreken en ter staving hiervan diverse (deel)certificaten en inschrijvingsformulieren van de lessen Nederlands voorleggen en werkbereid zijn en ter staving hiervan attesten voorleggen van opleidingen bij de VDAB verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van diverse schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden op 16.11.2011 een asielaanvraag in, die op 17.05.2013 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen verwijst in de regularisatieaanvraag naar andere prangende humanitaire situaties doch verduidelijkt niet waarom betrokkenen een aanvraag tot machtiging van verblijf niet kunnen indienen in hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit niet beschouwd worden als zijnde een buitengewone omstandigheid.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit het verzoekschrift met rolnr. 132.415 blijkt dat de derde verzoekende partij, geboren op 15 juli 2005, de vierde verzoekende partij, geboren op 15 juli 2005, en de vijfde verzoekende partij, geboren op 6 februari 2008, minderjarig zijn, wat ook blijkt uit de bestreden beslissingen en steun vindt in het administratief dossier. Zij beschikken gezien hun leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het in eigen naam wordt ingediend door de derde, vierde en vijfde verzoekende partijen (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

Het beroep met als rolnr. 132.415 wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door de eerste en de tweede verzoekende partijen (hierna: de verzoekers).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Schending artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15.12.1980

Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt gedaan in België, wat de DVZ ten onrechte niet aanvaard:

- BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN

Het is duidelijk dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van Nigeria.

(i) Verzoekers hebben bij een terugkeer naar Nigeria alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven.

Gelet op de ernstige bedreiging van hun fysieke integriteit indien verzoekers zouden terugkeren naar Nigeria, is het zonder meer duidelijk dat van verzoekers niet kan worden verwacht hun regularisatieaanvraag te doen bij de bevoegde consulaire diensten in zijn land van oorsprong.

(ii) Tevens dient ook nog benadrukt dat verzoekers reeds vloeiend Nederlands spreken en zij dagelijks in hun vriendenkring Nederlands spreken, wat duidelijk hun integratie en verdere beroepsperspectieven ten goede komen.

Een terugkeer zou hieraan een enorme afbreuk doen.

Verzoekers zullen als jong dynamische en harde betrouwbare gedreven werkers onmiddellijk aan de slag kunnen na regularisatie van hun verblijfsstatuut.

(iii) Tenslotte dient er ook nog op gewezen dat verzoekers in België verblijft een gans sociaal leven hebben opgebouwd met Belgen (ganse Belgische vriendenkring) en elke affectieve band met Nigeria na al die jaren in België verloren hebben. Hun minderjarige kinderen zijn hier schoolgaand en Nigeria is een totaal vreemd land voor hen.

Verzoekers en hun kinderen hadden geen enkel probleem om zich aan te passen aan de Belgische cultuur en hebben zich reeds duidelijk geïntegreerd.

Een terugkeer naar Nigeria zou dus betekenen dat verzoekers en kinderen worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving waar zijzelf hun sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoekers en hun kinderen inhouden, daar waar hun sociaal leven dan abrupt afgebroken zou worden.

Het gezinsleven en sociaal leven van verzoekers zouden ten zeerste worden verstoord.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer is ontegensprekelijk in strijd met het EVRM.

Verzoekers hebben nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

Een terugkeer van verzoekers naar Nigeria is volledig disproportioneel en gevaarlijk. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn, integendeel.

DIENVOLGENS:

Gezien verzoekers Nigeria ontvluchtten en zij duidelijk te vrezen hebben voor hun fysieke integriteit en hun leven bij een terugkeer naar Nigeria, gezien verzoekers een ganse Belgische vriendenkring hebben opgebouwd in België en hun hechte affectieve banden met Nigeria hebben verloren, gezien verzoekers reeds zeer behoorlijk Nederlands spreken, gezien hun 3 minderjarige kinderen schoolgaand zijn en geen enkele band hebben met Nigeria, gezien verzoekers een meerwaarde zijn voor België en niet te laste van de Belgische staat zullen vallen, om al deze redenen samen in overweging te nemen, is het meer dan duidelijk dat de een terugkeer naar Nigeria niet te verantwoorden valt.

Alle bovenstaande ingeroepen buitengewone omstandigheden en gegevens dienen als één geheel in beschouwing te worden genomen. Zij leveren duidelijk het bewijs van het buitengewoon karakter, in die zin dat dezen samen in overweging genomen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig welke rechtvaardigen dat de regularisatieaanvraag in België wordt gedaan en niet bij de Belgische diplomatieke post in Nigeria.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Het is overigens totaal niet zeker of verzoekers dan binnen een redelijke termijn terug naar België kunnen terugkeren, wat onverantwoord is gezien hun 3 minderjarig schoolgaande kinderen.

Ten onrechte heeft de DVZ hiermede geen rekening gehouden.

- GEGRONDHEID REGULARISATIEAANVRAAG

Bovendien zijn boven aangehaalde redenen samen in overweging genomen tevens gegronde redenen om machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur te vragen.

Verzoekers vorderden terecht om humanitaire redenen een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur, meer bepaald om zijn bijzondere band met België.

Verzoekers verwijzen dan ook naar de artikelen 2, 3, 5 en artikel 9 van het EVRM om hun regularisatieaanvraag te staven, wat blijkt uit hun asielaanvraag.

Daarnaast beroepen verzoekers zich ook op artikel 8 EVRM welke het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven beschermt.

Het begrip 'privé-leven' omvat ook het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Verzoekers hebben in deze vele jaren in België een grote kennis- vriendenkring opgebouwd.

Verzoekers zijn het land België als het hunne gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verzoekers vindt duidelijk hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

Verzoekers zijn zich niet aan het integreren, maar zijn reeds ten volle geïntegreerd.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt dat verzoekers nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Schending van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ beperkt zich tot de bewering al zouden er geen elementen voorhanden zijn die buitengewone omstandigheden aantonen en gaat dan verder in haar beslissing louter een stereotiep motivering geven.

De motivering is duidelijk onvoldoende!!

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niét op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd."

Gezien hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen onderzocht en besproken.

4.2. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 52 van de vreemdelingenwet, ze evenwel niet verduidelijken op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

4.3. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekers, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad merkt op dat verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

4.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom ze geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

4.6. Verzoekers betogen dat er duidelijk buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat deze “*ten onrechte*” door de gemachtigde niet werden aanvaard. Zij wijzen erop dat ze bij terugkeer naar Nigeria, alle redenen hebben om te vrezen voor hun fysieke integriteit, vrijheid en leven, enerzijds, en verwijzen, anderzijds, naar hun verblijf en integratie in België waarbij ze betogen dat ze geen banden meer hebben met Nigeria.

In de mate dat verzoekers menen dat de vrees voor hun fysieke integriteit, vrijheid en leven bij terugkeer naar Nigeria een buitengewone omstandigheid vormt, merkt de Raad op, na lezing van het administratief dossier, dat verzoekers bij hun aanvraag van 11 september 2012 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geen enkele melding hebben gemaakt van deze vrees. Ook uit latere actualisaties van de aanvraag blijkt niet dat verzoekers zich op deze vrees hebben beroepen. Aangezien verzoekers hebben nagelaten om deze vrees uiteen te zetten in de aanvraag of in latere actualisaties, kunnen de verzoekers de gemachtigde dan ook niet ernstig verwijten dat deze *“buitengewone omstandigheden” “ten onrechte”* niet werden aanvaard.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers zich overigens beperken tot summiere, vage en ongestaafde beweringen. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de asielaanvragen van verzoekers door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen ongeloofwaardig werden bevonden en dat hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd op 11 december 2012. Deze weigeringsbeslissingen werden bevestigd door de Raad bij arresten nrs. 102.896 en 102.897 van 15 mei 2013. Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, met name op 12 juni 2013, was er dus geen asielaanvraag meer hangende. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers pas op 24 juni 2013 een tweede asielaanvraag indienden.

4.7. Waar verzoekers verwijzen naar elementen met betrekking tot hun verblijf en integratie in België, met name dat ze vloeiend Nederlands spreken, over een ganse Belgische vriendenkring beschikken en een sociaal leven hebben opgebouwd, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing hieromtrent als volgt wordt gemotiveerd:

“Het feit dat betrokkenen sinds november 2011 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van getuigschriften van de cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlands leren en spreken en ter staving hiervan diverse (deel)certificaten en inschrijvingsformulieren van de lessen Nederlands voorleggen en werkbereid zijn en ter staving hiervan attesten voorleggen van opleidingen bij de VDAB verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 4.4., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 4.4. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

4.8. Verzoekers betogen dat zij omwille van deze integratie *“elke affectieve band met Nigeria na al die jaren in België verloren hebben”*, dat voor hun kinderen Nigeria een *“totaal vreemd land”* is en dat een terugkeer zou betekenen dat zij worden weggerukt uit hun *“vertrouwde omgeving waar zijzelf hun sociaal en psychologisch evenwicht”* vinden zodat een terugkeer duidelijk *“onherstelbare schade”* zal aanrichten. De Raad stelt evenwel vast dat dit betoog, dat wordt ontwikkeld in het verzoekschrift en overigens geheel niet wordt gestaafd, op geen enkel wijze werd uiteengezet in de aanvraag van 11 september 2012, laat staan geconcretiseerd. De gemachtigde kon er redelijkerwijze dan ook geen rekening mee houden bij het oordeel omtrent het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat *“Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. (...) De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”*, wat door verzoekers niet wordt betwist noch weerlegd.

4.9. Door enkel te verwijzen naar de scholing van hun kinderen, tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door te stellen dat: *“Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van diverse schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de*

kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

Verzoekers brengen deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, immers niet in.

Verzoekers stellen tenslotte dat een terugkeer naar Nigeria volledig disproportioneel en gevaarlijk is, waarop de Raad wederom dient vast te stellen dat deze ongestaafde beweringen niet in de aanvraag van 11 september 2012 werd uiteengezet en geconcretiseerd.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in de aanvraag van 11 september 2012 beperkten tot het enkel aankruisen van het vakje "andere prangende humanitaire situaties" op een typeformulier voor een regularisatieaanvraag. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld: *"De advocaat van betrokkenen verwijst in de regularisatieaanvraag naar andere prangende humanitaire situaties doch verduidelijkt niet waarom betrokkenen een aanvraag tot machtiging van verblijf niet kunnen indienen in hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit niet beschouwd worden als zijnde een buitengewone omstandigheid."*

4.10. Uit bovenstaande blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aanvraag van 11 september 2012 en de stukken die in het kader van de procedure inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden voorgelegd, alsook op concrete wijze omtrent het individueel geval van verzoekers en alle omstandigheden die hun situatie kenmerken, heeft gemotiveerd.

Door louter te stellen dat de gemachtigde voorbij gaat aan de concrete gegevens van de zaak, wordt niet aangetoond dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."*

Verzoekers' betoog dat alle bovenstaande ingeroepen buitengewone omstandigheden en gegevens als één geheel dienen te worden beschouwd en dat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden, mist feitelijke grondslag. Het is niet omdat verzoekers' argumenten niet als buitengewone omstandigheid weerhouden werden, dat zij niet afdoende werden beantwoord of dat er geen rekening mee werd gehouden. Daarenboven blijkt dat verzoekers in hun verzoekschrift een betoog ontwikkelen omtrent buitengewone omstandigheden dat evenwel nooit werd uiteengezet in de aanvraag of latere actualisaties.

Evenmin tonen verzoekers aan dat de gemachtigde in casu een invulling aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip volgens verzoekers dient te worden ingevuld.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond. Artikel 9bis werd niet geschonden. Het gegeven dat verzoekers tijdens hun verblijf in België nooit op een of andere wijze schade berokkend hebben aan de Belgische staat of gemeenschap, doet hieraan geen afbreuk. Daarenboven is dit betoog in casu ook niet relevant aangezien de gerechtvaardigde verwachting dat men zich houdt aan de wetten van het land, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.11. Verzoekers houden voorts ook nog een betoog inzake de gegrondheid van hun regularisatieaanvraag. In zoverre zij stellen dat de buitengewone omstandigheden die worden aangehaald in het verzoekschrift, tevens gegronde reden zijn om een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur aan te vragen, acht de Raad dit betoog zonder belang, nu in punt 4.9. blijkt dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de gemachtigde *"ten onrechte"* de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard. Hun overtuiging dat zij "terecht om humanitaire redenen" een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur vorderen, kan de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel en het tweede middel, in zoverre ontvankelijk, zijn niet gegrond.

4.12. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel wat als volgt wordt uiteengezet:

“Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekers vorderen óp grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de hervorming van de bovengenoemde beslissing van de DVZ.

Doordat de gevolgen van de beslissing van de DVZ, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal hiet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers en hun gezin in gevaar wordt gebracht.

Daarenboven zouden verzoekers worden weggerukt uit België waar zij sociaal en psychologisch hun evenwicht vindt. Zij hebben hier een gezinsleven en sociaal leven gestart.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoekers inhouden. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Verzoekers hebben nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cfr. RvS 108.862 van 4 juli 2002).

Verzoekers betogen dat de gevolgen van de bestreden beslissing disproportioneel zijn, met name dat hun leven in gevaar zal worden gebracht, dat zij zullen worden weggerukt uit België waar zij een “sociaal en psychologisch evenwicht” hebben gevonden en dat er onherstelbare schade zal worden aangericht.

De Raad stelt vast dat ze zich beperken tot hypothetische en ongestaafde beschouwingen die niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad herhaalt daarenboven dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt waarbij de gemachtigde eerst nagaat of de ingeroepen buitengewone omstandigheden aanvaardbaar zijn, en pas daarna de gegrondheid van de aanvraag onderzoekt.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de gemachtigde “ten onrechte” de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard. Bijgevolg tonen zij ook niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn.

Het derde middel is niet gegrond.

4.13. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Dit wordt als volgt toegelicht:

“Schending van artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.

Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

“ Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld.”

Artikel 3 bepaalt:

“ Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. ”

Artikel 5 bepaalt;

“ Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid. ”

Doordat de DVZ rheeit dat verzoekers de aanvraag 9bis dienen te doen in hun land van herkomst. Een terugkeer is nochtans ten eerste gevaarlijk.

Door de onontvankeijheidsbelissing worden de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag

worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Nigeria loopt het gezin van verzoeker het reële risico dat zij worden onderworpen aan onmenselijke vernederende behandeling.

Verzoeker kan bij een terugkeer naar Nigeria onmogelijk de bescherming inroepen van de overheid en de politie, gezien deze corrupt zijn en alom worden omgekocht. Verzoeker wordt zelfs om onterechte beschuldigingen gezocht door de Nigeriaanse autoriteiten.

De bestreden beslissing van de DVZ werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Nigeria zijn leven en zijn gezin in gevaar.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.14. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel. Vervolgens merkt de Raad op dat verzoekers niet verduidelijken op welke wijze artikel 9 van het EVRM, dat betrekking heeft op godsdienstvrijheid, door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Voorts wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) stelt dat het in principe aan de verzoekers toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS. nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002).

In casu staven verzoekers hun loutere beweringen niet met een concreet begin van bewijs.

De Raad herhaalt dat verzoekers in hun aanvraag van 11 september 2011 geen elementen hebben voorgelegd die betrekking hebben op hun beweerd vrees bij terugkeer naar Nigeria. Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd wanneer er geen, laat staan concrete, elementen omtrent deze vrees door verzoekers werden uiteengezet in het kader van hun aanvraag van 11 september 2011.

Tenslotte merkt de Raad op dat de asielaanvragen van verzoekers door het Commissariaat-generaal en de Raad ongeloofwaardig werden bevonden, zoals blijkt uit punt 1.1.

De Raad wijst er eveneens op de beslissingen van 2 juli 2013 van de gemachtigde waarbij de verdere asielaanvragen van verzoekers niet in overweging werden genomen (bijlagen 13quater). Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 112359 van 21 oktober 2013.

Een schending van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

4.15. In een vijfde en laatste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekers vorderen op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers.

Verzoekers zijn het land België als het hunne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Hun 3 minderjarige kinderen zijn hier schoolgaand en kennen na deze 2 jaar in België Nigeria niet meer.

Verzoekers hebben hier een Belgische vriendenkring opgebouwd. Verzoekers zijn immers sinds zo'n 2 jaar in België.

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoekers gedurende deze jaren hebben opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekers vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt."

4.16. Verzoekers menen dat de bestreden beslissing een ernstige en ongeoorloofde inmenging uitmaakt van het recht op eerbiediging van hun privé- en gezinsleven zoals neergelegd in artikel 8 van het EVRM. Ze verwijzen wederom naar de reeds aangevoerde elementen die betrekking hebben op hun verblijf en integratie in België. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven, is een feitenkwestie. De Raad wijst erop dat een de facto relatie tussen een minderjarige en een zorgdragende volwassene, kan gelijkstaan met een gezinsleven (zie EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk, par. 36-37; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 149-150).

De Raad merkt op dat het bestaan van een gezinsleven niet wordt betwist en kan dus worden aangenomen.

Voor wat betreft het bestaan van een privéleven, stelt de Raad vast dat verzoekers hun bewering als zouden zij een grote kennis- en vriendenkring in België hebben opgebouwd niet staven met een begin van bewijs. Uit het louter gegeven dat verzoekers hier twee jaar verblijven, kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoekers hier een privéleven hebben opgebouwd.

4.17. Niettemin, daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een privéleven, herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

In casu betreft het hier een situatie van eerste toelating, en niet een situatie van voortgezet verblijf zoals verzoekers ten onrechte lijken te suggereren. Verzoekers dienden immers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers reeds over een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht genoten.

Derhalve dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om machtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat er aanvaardbare buitengewone omstandigheden bestaan om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen, alsook dat er een reden is om de betrokken vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

4.18. De verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat ze hun privé- en gezinsleven niet kunnen verder zetten in Nigeria of elders. Verzoekers wijzen niet op onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van hun privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Waar elders in het verzoekschrift de verzoekers melding maken van een vrees op onmenselijke behandeling in het land van herkomst, werd reeds vastgesteld dat deze bewering door geen enkel begin van bewijs worden gestaafd en dat verzoekers' asielaanvragen door het Commissariaat-generaal en de Raad werden verworpen als ongeloofwaardig.

In de mate dat verzoekers elders in het verzoekschrift betogen dat zij geen bindingen meer hebben met het land van herkomst en dat een terugkeer onherstelbare schade zou berokkenen, stelt de Raad vast dat ook deze beweringen niet worden gestaafd en bovendien niet aantonen dat verzoekers niet opnieuw hun gezinsleven in het land van herkomst zouden kunnen uitbouwen en voortzetten. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekers nog maar twee jaar in België verblijven, zodat verzoekers niet ernstig kunnen stellen dat zij in de twee jaar tijd alle bindingen met hun land van herkomst, hun vrienden en familie aldaar zouden hebben verloren. Tenslotte tonen verzoekers niet aan dat zij hun “*psychologisch en sociaal evenwicht*” niet elders kunnen vinden.

Voor wat betreft de schoolgaande kinderen van verzoekers en het betoog dat zij na twee jaar in België, Nigeria niet meer kennen, merkt de Raad op dat verzoekers hiermee niet concreet staven dat er voor de kinderen onoverkomelijke culturele, sociale of taalgebonden hinderpalen bestaan die de voortzetting van hun privé- en gezinsleven in Nigeria verhinderen. Daarenboven tonen verzoekers niet aan dat er m.b.t. onderwijs in het land van herkomst zulke onoverkomelijke hinderpalen bestaan dat ze de verdere ontwikkeling van de kinderen zouden beletten. Tenslotte dient er op te worden gewezen dat de kinderen, gezien hun zeer jonge leeftijd van respectievelijk acht en vijf jaar, nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken om hun gezins- en privéleven verder te ontwikkelen en voort te zetten in Nigeria en bijgevolg te wennen aan een nieuwe omgeving en een nieuwe school alsook nieuwe vriendschappen aan te gaan.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekers enerzijds, die in se erin bestaan om hun gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoekers niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vijfde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend dertiendoor:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. MAES